

Fastelavns søndag 2021
Matt. 3,13-17

Det har altid været populært at gå tur på volden om Kastellet. Med god grund er den mange københavnernes yndlingssted, højtbeliggende og tæt på vandet. For tiden går og løber flere end nogen sinde. Fra tidlig morgen til sen eftermiddag går folk, flest om eftermiddagen, hvor mange efter en lang dag på hjemmekontoret, trænger til at røre sig.

Vi går for vores fysiske og mentale sundheds skyld. Vi skal ud i lyset, mærke frosten bide i kinderne, mærke luften i lungerne. Vi skal røre musklerne og tankerne.

Gør vi ingenting, bliver musklerne slappe og vi går i stå. Det gælder også gudstjenestemusklen. Den skal vi passe særligt på, for den bliver ikke rigtigt rørt for tiden. Ingen ånd der blæser nyt liv i os, bider os i kinderne, skubber til os.

Jo, nu er vi her jo, i kirken. Vi er her en halv time, nogle spiller og synger, jeg beder, læser, prædiker og lyser velsignelsen. Nogle sidder derhjemme og kigger på, I sidder dernede på kirkebænkene, men I må hverken lade jeres stemme lyde eller lade jeres kroppe flytte. I må ikke synge eller svare, vi har ikke altergang, og dåben foregår når I er gået.

Det er ikke bare ærgerligt, det er helt forkert, for det er først og fremmest der, når menigheden selv åbner munden og svarer, og selv rejser sig op og deltager i nadveren og i dåben, at den møder Kristus. Det sker i ritualets ord, det er der vi møder ham, det er der vi konfronteres med hvem vi er og hvad vores bestemmelse er.

I dåben hører vi, at vores bestemmelse er frihed og i nadveren at vores at vores bestemmelse er kærlighed. Det betyder, at vi fri for selv at skulle opfinde hvem vi er og hvad vi skal. Vi er børn af den største kærlighed, der findes, og sådan skal vi leve med hinanden. Vi er fælles om det tilhørsforhold, og dåben er et tegn på det. Et fælles identitetstegn, som minder os om hvem vi er og hvad vi skal sammen og med hinanden.

Det kan vi godt gå og glemme, i en hverdag hvor vi mest sidder derhjemme hver for sig og har god tid til at kredse om os selv. Hvem er jeg og hvor kommer jeg fra. Folk skriver bøger om det, her under coronakrisen. Jeg begyndte selv at skrive lidt, om hvor det begyndte, om mennesker og muligheder og veje jeg gik og ikke gik. Hvor kommer jeg fra, hvem er jeg. Jeg er gået lidt i stå. Ikke fordi det er uinteressant, at stille den slags spørgsmål, det er det. Det er interessant i sig selv, og ikke mindst er det interessant, at identitetsspørgsmålet fylder så meget lige nu.

Identitet

Identiteten har vi fra vores forældre, vores skolegang, uddannelse, arbejde, vores kærlighedsrelationer etc. Vores identitet dannes i en sammenhængende biologisk, psykologisk og social proces. Identiteten dannes altså. Men man taler også (inden for psykologien) om den sociale identitet man bevidst forsøger at skabe hos sig selv. Den måde man ønsker at andre skal se og opfatte ens personlige identitet på. Det er den status og de roller man prøver at påtage sig for at blive anerkendt i sine omgivelser. Eller i dele af omgivelserne. Identitet er også noget du vælger.

Identitet og anerkendelse. Den sammenhæng er der for tiden særlig fokus på. Historier om køn, kultur, religion og etnicitet fylder i den offentlige debat, og vi præsenteres konstant for

nye kontroverser om minoriteter og repræsentation: Må et barn under 15 år selv bestemme sit køn? Skal Inger Støjberg definere hvad en jøde er og tænker?

Må en hvid dansk skuespiller lægge stemme til en sort tegnefilmsfigur? Må en mørk asiatisk udseende figur bruges som reklame for et dansk vaniljeprodukt? Identitetspolitik er politik, der tager udgangspunkt i en bestemt gruppes religion, etnicitet, seksualitet eller nationalitet mv., og som først og fremmest søger at varetage netop denne gruppes interesser.

Identitetspolitik har en demokratiserende kraft i sig, men er også med til at splitte samfundet op i stadig mindre enheder – af kvinder, mænd og andre køn, hvide og brune, ældre og yngre, jyder og københavnere. Og fordi identitetspolitik på den måde fokuserer på det, der deler os, fremfor det vi er fælles om, kommer den til at modarbejde solidariteten på tværs af samfundets forskellige grupperinger.

Kristendommen har noget at sige til den tendens, den peger i stedet for på det fælles.

Jesu identitet

Fastelavns søndag indleder fastetiden, og et af fastetidens helt centrale temaer er netop identitet. Jesus identitet og din identitet.

“Det er min elskede søn, i ham har jeg velbehag” sådan lyder det fra Himlen, da Jesus er døbt og stiger op af vandet. Jesus er nu en søn, Guds søn. Det er hans nye identitet. Og da han lade sig døbe af Johannes vedkender han sig den og tager den på sig.

For så straks at fristes til opgive den. Vi hører om det næste søndag, 1.sif.: Hvis du virkelig er.... så lokker fristeren. Jesus holder fast her, lader sig ikke bevæge, skubbe.

2.sif Kaananæisk kvinde. Skubber til identiteten, skubber til Jesu forståelse af sig selv, udvider hans forståelse af hvem han er og hvad han skal.

3.sif Uddriver Jesus en dæmon, bliver selv kaldt en dæmon og viser at den dæmoniske splittelse lur, når vi bliver usikre på hvem vi er, hvem vi hører til.

Midfaste, Jesus mætter med fem brød og to fisk en menneskemængde, og spørger: hvad lever du af. Er det nok at blive mæt af mad, er der andet du trænger til at mættes af.

Hvem er du og hvor hører du til? Der er identitet og tilhørsforhold på spil i alle fortællinger. Men det hele begynder med at Jesus lader sig døbe og tager sin identitet på sig: At være Guds søn. At være søn af en uforbeholden vilje til kærlighed og tilgivelse. Og han kommer til at erfare at den kærlighed ikke er en garant mod modstand og svigt og lidelse. Han skal selv blive hånet og mishandlet, Guds søn. I dag, Fastelavns søndag hvor fastetiden indledes, er der 40 dage til. Men Jesus fastholder sin identitet som Guds søn, fastholder at han som søn fremover skal tale og handle i Guds sted.

Kristen identitet

Identitet og tilhørsforhold, det er også det, der er på spil i i vores dåb.

Du er døbt i Gud Faders navn. Du er døbt i Hans navn, som har skabt alt. Han kalder på dig; “jeg kalder dig ved navn, du er min” siger han. Du tilhører intet andet menneske. Du er fri.

I Faderens navn. Og i Sønnens navn, i Jesu navn. Vær hans efterfølgere, ham som sagde: Elsk jeres fjender.

Faderens, Sønnens. Du er også døbt i Helligåndens navn. Ånd - for Gud vil være nærværende i dit liv. Så du altid ved hvor du hører til, og hvad du skal.

Vi går for vores fysiske og mentale sundheds skyld. Jeg løber og går selv deroppe. Jeg får rørt min krop, får lys og luft og ny inspiration. Det er uundværligt.

Og hver søndag er jeg, for min åndelige sundheds skyld her. Her hvor vi indtil videre må nøjes med en lidt sølle gudstjenesteerstatning. Forhåbentlig må vi snart synge igen, holde nadver og dåb og høre og se hvordan her hver enkelt menneske gives en ny identitet. Du er kristen nu. Du er en søn, en datter. Elsket som den du er og tilgivet for det du bliver og ikke bliver. Du er særlig, enestående og værdifuld. Men du er mere end det, du er også kaldet til fællesskab, til at høre til hos og elske Gud og mennesker, venner og fjender.

Og forhåbentlig er vores gudstjenestemuskel ikke blevet så slap, at vi ikke kan gribe den identitet. Vedkende os den, tag den på os, leve den. Amen.